

U ž m a r š t i e s
n e p a l i e s t o s

Lainos

U ž m a r š t i e s
n e p a l i e s t o s

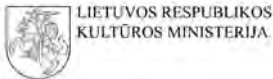
Lainos

Vilniaus etninės
kultūros centras

2 0 2 0

Leidimą parėmė

Projekto vadovė Marija Liugienė
Redaktorius Stanislovas Kavaliauskas
Natas rinko Kristina Aponavičiūtė
Dizainerė maketuotoja Edita Namajūnienė

Spausdino UAB Petro ofsetas

© Vilniaus etninės kultūros centras, 2020

© Edita Namajūnienė, 2020

ISMN 979-0-9021722-0-2

Jūsų rankose – knygelė su mūsų Tėvynės laisvės kovų dainomis. Tų dainų be galo daug, nes lietuviai per visą istoriją kovojo dėl laisvės ir nepriklausomybės. Šios dainos yra ryškiausia tautinės savimonės, laisvės ir nepriklausomybės kovų istorijos išraiška.

Per visas Lietuvos okupacijas daina buvo savotiškas tautos ginklas, kuriuo būdavo perduodamos laisvės ir Tėvynės meilės idėjos. Ji vienijo Lietuvos žmones ir dar visai neseniais laikais, kai dešimtys tūkstančių kartu dainavo gatvėse ir aikštėse, patirdami dainoje užkoduotos laisvos dvasios galybę, išgyvendami tą nuostabų vienybės ir laisvės troškimo jausmą.

Šiame leidinyje pateiktos dainos yra paimtos iš gausaus tautinių ir patriotinių dainų aruodo. Čia rasite ir liaudies dainų, ir autorinių dainų, sukurtų įvairiais laikotarpiais. Tai ir karinės-istorinės liaudies dainos, atėjusios iš labai tolimų laikų, ir pirmosios Lietuvos Nepriklausomybės laikų bei Lietuvos kariuomenės dainos, Tėvynės meilės ir ilgesio kupinos partizanų dainos, ir pagaliau naujesnės, kurtos šiuolaikinių autorių, skambėjusios Sąjūdžio mitingų metu.

Taurus, prasmingas, šventas šių dainų skambėjimas. Jos mus vienija, o ne skiria, jos mus pakylėja, o ne lenkia prie žemės, jos tiesiog yra mums prigimtos...

Tikimės, kad šios dainos lydės mus ir šiandien, turtindamos dvasiškai, stiprindamos mūsų pilietiškumą ir kurstydamos mumyse Tėvynės meilės ugnį. Dainuokime jas tautiniuose vakaruose, mums brangių ir atmintinų datų minėjimuose, jaunimo žygiuose, kelionėse, mokyklose, vakaronėse, kolektyvų ar šeimos šventėse. Tegu šios dainos skamba ir mus įkvepia ne tik mylėti Tėvynę, saugoti ir ginti jos laisvę, bet ir paskatina darbams kuriant visų mūsų ateitį laisvoje Lietuvoje.

Čia pateiktos dainos – iš įvairių leidinių. Dainuojant jos perduodamos iš lūpų į lūpas, todėl tų pačių dainų yra daugybė variantų. Neįsižeiskite, jeigu čia rasite ne savo įprastą, o kiek kitokį.

Marija Liugienė

Lietuvos valstybinis himnas

Vincas Kudirka

Lie - tu - va, Tė - vy - ne mūsų, Tu did - vy - rių žė - me!
Te - gul ta - vo - vai - kai ei - na vien ta - kais do - ry - bes,

Iš pra - ei - ties Ta - vo sū - nūs tē - stip - ry - bę
te - gul dir - ba Ta - vo nau - dai

se - mial //ir žmō - nių gē - ry - bei.

Te - gul sau - lė Lie - tu - voj tam - su - mās pra - ša - li - na,
Te - gul mei - lė Lie - tu - vos de - ga mūsų šir - dy - se,

ir švie - sa ir tie - sa mūsų žings - niūs te
var - dan tos Lie - tu - vos vie - ny - bė te -

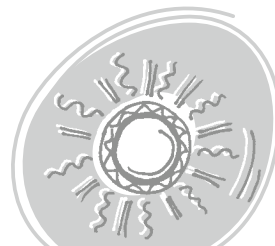
ly - di. //zy - - - di!

Lietuva, Tėvyne mūsų,
Tu didvyrių žeme!
Iš praeities Tavo sūnūs
Te stiprybė semia.

Tegul Tavo vaikai eina
Vien takais dorybės,
Tegul dirba Tavo naudai
Ir žmonių gėrybei.

Tegul saulė Lietuvoj
Tamsumas prašalina,
Ir šviesa, ir tiesa
Mūs žingsnius telydi.

Tegul meilė Lietuvos
Dega mūsų širdyse,
Vardan tos Lietuvos
Vienybė težydi!

Anoj pusėj Dunojėlio

A-noj pu - sėj Du-no-je - liō pie-ve-lės ža - lia - vo,
 grė-be pul - kas mer-gu - žė - lių grėb-da-mos dai -
 na - vo, //grėb - da - mos dai - na(vo).

Anoj pusėj Dunojėlio
 Pievelės žaliavo,

: Grėbė pulkas mergužėlių,
 Grėbdamos dainavo. :

–Nedainuokit, mergužėlės
 Man graudžių dainėlių,
 : Negraudinkit man širdelės
 Jaunam kareivėliui. :

Kai aš jojau į karužę,
 Laimės neturėjau:

: Kai sutikau pirmą kulką,
 Širdelę pervėrė. :

Guli guli kareivėlis
 Karužėj pašautas,

: Stovi liūdnas juodbėrėlis
 Kamanom apmautas. :

– Eikš, žirgeli, juodbėrėli,
 Ką aš pasakysiu,
 : Aš ant tavo kamanėlių
 Laiškelį rašysiu. :

Parbėk, parbėk, juodbėrėli,
 Lietuvos šalėn –

: Pašers tave seserėlė
 Žaliojom rūtelėm. :

Pašers tave seserėlė
 Žaliojom rūtelėm,

: Pagirdys tave močiūtė
 Gailiom ašarėlėm. :

Ant kalno klevelis

Ant kalno klevelis
Stovėjo,
: Klevelio lapeliai
Mirgėjo. :

Klevelio lapeliai
Mirgėjo,
: Brolis ant žirgelio
Sėdėjo. :

Brolis ant žirgelio
Sėdėjo,
: Su jauna mergele
Kalbėjo. :

Su jauna mergele
Kalbėjo,
: Rudenėlį vesti
Žadėjo. :

Rudenėlį vesti
Žadėjo,
: O pats į karužę
Išjojo. :

Ant kalno mūrai

: Ant kalno mūrai, : – Dar nesikelsiu,
Joja lietuviai. : Dar ne dienele. :
Joja, joja lietuvaičiai, Man močiutė taip prisakė,
Neša, neša vainikaitį, Su berneliais nekalbėti –
: Vainiką rūtų, vainiką rūtų! : : Močiutės klausau, širdelės klausau. :

: Štai ir prijogo
Uošvės dvarelį. :
– Kelkis, kelkis, motinėle,
Žadink savo dukruželę
: Žirgelių girdyt, žirgelių girdyt. :

Ant Nemuno kranto

Ant Ne-mu-no kra-no ka - rei - vis gu-lė - jo,
 pa - kė - lės gal - ve - lę i
 dan - gų žiū - rė - jo, // dan - gų žiū - rėjoi

Ant Nemuno kranto
 Kareivis gulėjo,
 : Pakėlęs galvelę
 Į dangų žiūrėjo. :

– Kelkis, kareivėli,
 Gana tau gulėti,
 : Jau tavo pulkelis
 Viešu keliu traukia. :

– Tegul jisai traukia
 Ir manęs nelaukia,
 : O aš, kareivėlis,
 Saldaus miego noriu. :

Nepakeliu kojų
 Nei baltų rankelių,
 : Negaliu rašyti
 Mergelei laiškėlio. :

Prašysiu paukštelio
 Raibo sakalėlio,
 : Kad jis parašytų
 Mergelei laiškėlį. :

Atsakė paukštelis,
 Raibas sakalėlis:
 : – Negaliu rašyti
 Mergelei laiškėlio. :

Atlikęs pareigą Tėvynei

(Pagal Liudo Žukausko-Sakalinio
eilėraštį „Nežinomam kareiviui“)

At-li-kęs pa-rei-gą Tė - vy-nei. ko-vo-s ka - ry, tau-tos sū-
nau, tu už-ge - sai, kai lais - vė švi - to. lai-me-jai
ko - vą tu ne - sau. tu už - ge - //sau.

Atlikęs pareigą Tėvynei,
Kovos kary, tautos sūnau,
Tu užgesai, kai laisvė švito,
Laimėjai kovą tu ne sau.

Akis ne motina užspaudė,
Prie kapo neverkė sesuo,–
Kovų laukuose šūviai gaudė,
Vaitojo rūškanas ruduo.

Atėjo giminės prie kapo –
Nežino, kas gi tu esi.
Tau motina tėvynė tapo,
O tavo broliai – mes visi.

Tauta tau gražų vardą skyrė –
Nežinomam kariui tapai.
Garbė per amžius tau, didvyri, :
Krauju mums laisvę atpirkai.

Augo girioj ažuolėlis

Ai-go gi-rioj a-žuo-lė-lis, au-go gi-rioj a-žuo-lė-lis.
 pas-tė-ve-lį sū-nai-tė-lis, pas-tė-ve-lį sū-nai-tė-lis.

: Augo girioj ažuolėlis, :
 Augo girioj ažuolėlis,
 : Pas tėvelį – sūnaitėlis. :

: Rūpinosi tėvužėlis, :
 Rūpinosi tėvužėlis,
 : Kad jo mažas sūnaitėlis. :

: – Nesirūpink, tėvužėli, :
 Nesirūpink, tėvužėli,
 : Užaugš tavo sūnaitėlis. :

: Užaugš tavo sūnaitėlis, :
 Užaugš tavo sūnaitėlis,
 : Bus Lietuvos kareivėlis. :

: – Man nereikia kareivėlio, : : – Nesirūpink, motinėle, :
 Man nereikia kareivėlio, Nesirūpink, motinėle ,
 : Man tik reikia artojų. : : Užaugš tavo dukružėlė. :

: – Nepabuvęs kareivėliu, : : Užaugš tavo dukružėlė, :
 Nepabuvęs kareivėliu, Užaugš tavo dukružėlė,
 : Nebus geras artoju. : : Bus Lietuvos šokėjėlė. :

: Augo girioj liepužėlė, : : – Man nereikia šokėjėlės, :
 Augo girioj liepužėlė, Man nereikia šokėjėlės,
 : Pas močiutę – dukružėlė. : : Man tik reikia audėjėlės. :

: Rūpinosi motinėle, : : – Nepabuvus šokėjėle, :
 Rūpinosi motinėle, Nepabuvus šokėjėle,
 : Kad jos maža dukružėlė. : : Nebus gera audėjėlė. :

Augo kieme klevelis

Au - go kie - me kle - ve - lis, au - go kie - me
 žā - lia - sai, po - tuo kle - vu, po žā - liu - ju
 gul' ber - rie - lis jau - na - sai. Viens du trys.
 gra - ži Lie - tu - va, kaip ge - le - lē žy - di vi - sa - da.

Augo kieme klevelis,
 Augo kieme žaliasai,
 : Po tuo klevu, po žaliuojū,
 Gul' bernelis jaunasai. :

*Viens du trys, graži Lietuva,
 Kaip gēlēlē žydi visada.*

Nepapūski, vējeli,
 Nepapūski, šiaurasai,

: Nepajudink klevo šakas,
 Nepabudink bernelio. :

*Viens du trys, graži Lietuva,
 Kaip gēlēlē žydi visada.*

Ir papūtē vējelis,
 Ir papūtē šiaurasai.
 : Pajudino klevo šakas,
 Pabudino bernelī. :

*Viens du trys, graži Lietuva,
 Kaip gēlēlē žydi visada.*

– Kelkis, kelkis, berneli.
 Kelkis, kelkis, jaunasai.
 : Laikas joti ī karužē,
 Ginti laisvē Lietuvos! :

*Viens du trys, graži Lietuva,
 Kaip gēlēlē žydi visada.*

Aušta aušrelė, netoli diena

Auš - ta auš - re - lė, ne - to - li die - na,
Vil - niaus kal - nė - liai, svei - ki - na - mē jus

ren - giasi į ko - vą vi - sa Lie - tu - va,
ruoš - ki - te drą - suo - liams tin - ka - mus ka - pus!

Aušta aušrelė, netoli diena,
Rengiasi į kovą visa Lietuva.
Vilniaus kalneliai, sveikiname jus,
Ruoškite drąsuoliams tinkamus kapus!

*Vilniaus kalneliai, sveikiname jus,
Ruoškite drąsuoliams tinkamus kapus!*

Mūsų vadai narsūs veda mus kovon,
Mus drauge palaidos žemelėn juodon.
Vilniaus kalneliai, sveikiname jus,
Ruoškite drąsuoliams tinkamus kapus!

*Vilniaus kalneliai, sveikiname jus,
Ruoškite drąsuoliams tinkamus kapus!*

Priešo mes nebijom, nebaisi mirtis,
Karžygiui brangesnė yr' garbė, šalis!
Vilniaus kalneliai, sveikiname jus,
Ruoškite drąsuoliams tinkamus kapus!

*Vilniaus kalneliai, sveikiname jus,
Ruoškite drąsuoliams tinkamus kapus!*

Čia sena motutė mūs neapraudos,
Tik raiba gegutė kartais užkukuos.
Vilniaus kalneliai, sveikiname jus,
Ruoškite drąsuoliams tinkamus kapus!

*Vilniaus kalneliai, sveikiname jus,
Ruoškite drąsuoliams tinkamus kapus!*

Neraudok, mergele, žuvusio kovoj,
Man ramu miegoti žemėj mylimoj.
Vilniaus kalneliai, sveikiname jus,
Ruoškite drąsuoliams tinkamus kapus!

*Vilniaus kalneliai, sveikiname jus,
Ruoškite drąsuoliams tinkamus kapus!*

Balnokim, broliai, žirgus

Bal - no - kim, bro - liai, žir - gus, bal - no - kim, bro - liai,
 žir - gus, bal - no - kim, bro - liai, žir - gus, reiks
 kā - rart, jo - ti, bal - //ti.

: Balnokim, broliai, žirgus,
 : Balnokim, broliai, žirgus,
 Reiks karan joti. :

: – Paduok, sesute, karda, :
 : Paduok, sesute, karda,
 Reiks priešą kirsti. :

: O jeigu aš negrišiu, :
 : O jeigu aš negrišiu,
 Žirgelis parneš. :

: Ant mano smėlio kapo, :
 : Ant mano smėlio kapo
 Berželis žaliuos. :

: O tam žaliajam beržely, :
 : O tam žaliajam beržely
 Gegutė kukuos. :

: O toj raiboj gegutėj, :
 : O toj raiboj gegutėj
 Širdelė plazdės. :

: O toj mažoj širdelėj, :
 : O toj mažoj širdelėj
 Dainelė skambės. :

: O toj skambioj dainelėj, :
 : O toj skambioj dainelėj
 Visa Lietuva. :

Čiulba čiulbutė

Čiu - l - ba čiul - bu - tė, gie - da lakš - tu - tė ant pu -
ti - rio ša - ke - lės, čiu - l - ba čiul - bu - tė,
gie - da lakš - tu - tė ant pu - ti - rio ša - ke - lės.

: Čiulba čiulbutė,
Gieda lakštutė
Ant putino šakelės. :

: Bepig tau, čiulbėti,
Bepig tau ulbėti,
O man jaunam reiks išjot. :

: Aš į karą jojau,
Su priešu kovojau
Už mylimą šalelę. :

: Per tiltą jojau,
Nuo žirgelio puoliau,
Purvynėly gulėjau. :

: Aš ten išgulėjau
Net tris savaitėles,
Niekas manęs nematė. :

: Tik mano žirgelis,
Juodas juodbėrėlis
Aplink mane vaikščiojo. :

: Mindžiojo kojeles,
Mindžiojo rankeles,
Mindžioj skautų veidelį. :

: Atėjo mergelė,
Su šilko skarele
Šluostė mano veidelį. :

: Ne tiek ji šluostė,
Kiek ji gailiai verkė
Savo jauno bernelio. :

Daug daug dainelių

Daug daug dai-ne-lių, mie-lo-ji se-se, tau pa-dai-nuo-ti se-
niai ža-du. tik - tai ne ši-an-dien, tik - tai ne šy-čia, to-
li nuo sa-vo gim-tų na-mų, tik - //tų na-mų.

Daug daug dainelių, mieloji sese,
Tau padainuoti seniai žadu.

: Tiktai ne šiandien, tiktai ne ščia,
Toli nuo savo gimtų namų. :

Kartu užaugom, kartu pražydom
Senoj bakūžėj sodžiaus gale.

: Tu jaunas dienas praleidai vėjais,
Kaip rūta dygus buvai žalia. :

Mane tėvelis dailiai išmokė
Derlingoj žemėj suverst vagas.

: Tave močiutė dailiai išmokė,
Kaip reik supinti gelsvas kasas. :

Paduok, sesute, man baltą ranką,
Pažvelk, mieloji, man į akis.

: Aš tau priminsiu Tėvynę brangią,
Aš tau priminsiu tylias naktis. :

O kai sugrįšim į tėviškėlę,
Mes išdainuosim visas dainas.

: Tiktai ne šiandien, tiktai ne ščia,
Toli nuo savo gimtų namų. :

Ei lunkela, lunkela

Ei lun - ke - la lūn-ke-la, ei lun - ke - la
lun-ke-la, ei lun-ke-la ža - lio - ji pie-ve-la!

: Ei lunkela lunkela, :
: Ei lunkela žalioji pievela! :

: Ei mes pjausim šienelį, :
: Ei mes pjausim, berneli, šienelį! :

: Ei mes josim Rygužėn, :
: Ei mes josim, berneli, Rygužėn! :

: Slaunas miestas Rygužės, :
: Dar slaunesni berneliai Lietuvos! :

: Stovi vaiskas kaip mūras, :
: Stovi vaiskas, berneli, kaip mūras. :

: Zvimb kulipkos kaip bitės, :
: Zvimb kulipkos, berneli, kaip bitės. :

: Krenta vaiskas kaip mūras, :
: Krenta vaiskas, berneli, kaip mūras. :

: Teka kraujas kaip vanduo, :
: Teka kraujas, berneli, kaip vanduo. :

: Laka šunes kaip levai, :
: Laka šunes, berneli, kaip levai. :

Gale lauko toli*

Ga - le lau - ko' to - li trys ber - že - liai stō - vi

Trys ber - že - liai svy - ru svy - ruo - nē - liai tar - pu

sa - vēs kal - ba, kal - ba //kal - ba - si

- : Gale lauko toli
- Trys berželiai stovi. :
- : Trys berželiai svyru svyruonēliai
- Tarpu savēs kalba, kalba. :

- : Kad bernelis būcīau
- Tēvelio sūnelis, :
- Viso svieta vargā vargužēļi
- Žagrele užarcīau arcīau.
- Viso svieta vargā vargužēļi
- Žagrele užarcīau aš.

- : Gale lauko toli
- Trys liepēlēs stovi. :
- Trys liepēlēs svyru svyruonēlēs
- Tarpu savēs kalba, kalba.
- Trys liepēlēs svyru svyruonēlēs
- Tarpu savēs kalbasi.

- : Kad mergelē būcīau,
- Močiutēs dukrelē, :
- Viso svieta vargā vargužēļi
- Drobelēn suauscīau auscīau.
- Viso svieta vargā vargužēļi
- Drobelēn suauscīau aš.

Giedu dainelę

Antanas Baranauskas

Gie - dū dai - ne - lę, sa - vo gies -
Lie - tu - vos kraš - to, ne taip iš
me - lę a - pie rū - pes - čius, var - ge -
raš - to, gie - dū se - nų - jų žo - die -
fūs. //ius. Kal - nai ant kal - nų, o ant tų
nai Lie - tu - va per am - žius
//iai. kal - nų, kal - nai ir ma - ži kal - nei - lai. Te -
bu - vo, taip sa - ko mū - sų, se - no - //iai

Giedu dainelę, savo giesmelę
Apie rūpesčius, vargelius.
Lietuvos krašto, ne taip iš rašto,
Giedu senųjų žodelius.

*Kalnai ant kalnų, o ant tų kalnų
Kalnai ir maži kalneliai.
Tenai Lietuva per amžius buvo,
Kaip sako mūsų senoliai.*

Ten miškai snaudė, ten meškas gaudė
Kasdien lietuviai iš seno.
Užė, braškėjo medžiai nuo vėjo
Ten, kur lietuviai gyveno.

*Ant piliakalnių, ant smėliakalnių
Ažuolai šventi kerojo
Ir tie dievaičiai, kuriuos žemaičiai,
Kuriuos lietuviai turėjo.*

Ir labai buvo plati Lietuva,
Daug ana žemių įgijo.
Žmonės laimingi, buvo turtingi,
Niekur nebuvo vergijos.

*Kalnai ant kalnų, o ant tų kalnų
Kalnai ir maži kalneliai.
Tenai Lietuva per amžius buvo,
Kaip sako mūsų senoliai.*

Gražiai laukai sugulę

Vytautas Mikalauskas, Justinas Marcinkevičius

Gražiai laukai sugulę,
Miškai žaliai sužėlę,
Baltoji mano gulbe,
Juodų arimų gėlė!

: Kiek rové – neišrovė,
Kiek skynė – nenuskynė,
Todėl, kad tu – šventovė,
Todėl, kad tu – Tėvynė. :

Vienų namie mylėta,
Kitų svetur vadinta –
Mamos skara gėlėta
Muziejui pakabinta.

: *Atrodo, kad lig šiolei
Per lietu, vėją sniegą
Visi mes, tartum broliai,
Po ta skara užmiegam. :*

Užmik ir tu, motule,
Juodų arimų gėlė!
Vaikai gražiai sugulę.
Rugiai žaliai sužėlę.

: *Kiek rové – neišrovė,
Kiek skynė – nenuskynė,
Todėl, kad tu – šventovė,
Todėl, kad tu – Tėvynė. :*

Gražiausios spalvos

Kęstutis Vasiliauskas

Gra - žiau - sios spal - vos tu - ri rast vie - tą sau šir - dy, o
 šir - dy - je lie - tu - vic brān - giau - sios spal - vos trys Gel -
 to - nā spal - va tai sau - lė, ža - lia tai lau - kų spal -
 va. rau - do - na tai mū - sų krau - jas, kar -
 tu jos tai Lie - tu - va 1. 2. Gel - /va

Gražiausios spalvos turi
 Rast vietą sau širdy,
 O širdyje lietuvių
 Brangiausios spalvos trys.

: Geltona spalva – tai saulė,
 Žalia – tai laukų spalva,
 Raudona – tai mūsų kraujas,
 Kartu jos – tai Lietuva. :

Mums pavydėjo saulės,
 Žalios laukų spalvos,
 Tik negailėjo kraujo
 Žemei Lietuvos.

: Geltona spalva – tai saulė
 Žalia – tai laukų spalva,
 Raudona – tai mūsų kraujas,
 Kartu jos – tai Lietuva. :

Ne kartą priešas bandė
 Spalvas šias sunaikinti,
 O jos ryškiau tik švietė
 Ne bokštuos, bet širdy.

: Geltona spalva – tai saulė,
 Žalia – tai laukų spalva,
 Raudona – tai mūsų kraujas,
 Kartu jos – tai Lietuva. :

Ir jų dabar pakeisti
 Jau niekam nevalia.
 Jos reiškia mūsų laisvę,
 Jos – mūsų vėliava.

: Geltona spalva – tai saulė
 Žalia – tai laukų spalva,
 Raudona – tai mūsų kraujas,
 Kartu jos – tai Lietuva. :

Kad ne auksinės vasaros

Tremtinių himnas

Kad ne auk - si - nės va - sa - ros, ne
 mė - ly - nos vo - si - kos, ne - bū - lu - me a - tē - ję čia, kur
 1. slen - ka die - nos pil - kos, 2. //slen - ka die - nos pil - kos

Kad ne auksinės vasaros,
 Ne mėlynos vosilkos,
 : Nebūtume atėję čia,
 Kur slenka dienos pilkos. :

Kur tas dulkėtas traukinys
 Taip toli nukeliavo –
 : Prisimenu, mamyte, aš
 Tas pievas, kur žaliavo. :

Prisimenu gimtinę aš,
 Jos mėlyną padangę, –
 : Ar dar sugrįšime kada
 Į tėviškėlę brangią? :

Ir vėl bus vasara graži,
 Žydės vėl skaisčios gėlės,–
 : Nušluostyk ašaras gailias,
 Jaunystę palydėjęs. :

Negaila tėtės nei mamos,
 Nei visko, ką turėjom,
 : Tik gaila gaila Lietuvos,
 Kurią karštai mylėjom. :

Šalie gimtoji Lietuva,
 Ar tavęs nemylėjom?
 : Bet kad neliks mums vietos čia,
 Mes niekad netikėjom. :

Kaip brangi esi

Kęstutis Vasiliauskas

Kaip bran-gi e - si že-mėtu gim - ta, nors bū-nu to-
li, tau šir-dy vie - ta, Že-mėj Lie - tu - vos
ą-žuolai ža-liuos. ą-žuolai ža-liuos že-mėj Lie-tu - vos

Kaip brangi esi,
Žeme tu gimta,
Nors būnu toli,
Tau širdy vieta.

: Žemėj Lietuvos
Ažuolai žaliuos,
Ažuolai žaliuos
Žemėj Lietuvos. :

Nors esi maža,
Bet esi didi...
Nemuno vaga –
Tai tavo širdis.

: Žemėj Lietuvos
Ažuolai žaliuos,
Ažuolai žaliuos
Žemėj Lietuvos. :

Ar diena žiemos,
Ar naktis rudens, –
Tavo šilumos
Man užteks gyvent.

: Žemėj Lietuvos
Ažuolai žaliuos,
Ažuolai žaliuos
Žemėj Lietuvos. :

Kur lygūs laukai

Juozas Tallat-Kelpša, Maironis

Kur ly - gūs lau - kai, snau - džia tam - sūs miš - kai, lie -
 -tu - viai barz - do - čiai dū - mo - ja; ga - lan - da kir -
 vius. ka - la - vi - jus aš - trius ir juod - be - rį žir - gą bal -
 no - ją Nuo Prū - sų ša - lies kaip spar - nai de - be -
 sies nuo. Prū - sų ša - lies kaip spar - nai de - be - sies pa -
 dan - gė - mis rai - to - si dū - mai, tai gais - ro ug - nis švie - čia

die - nā nak - tis, tai gais - ro ug - nis švie - čia
 die - ria nak - tis, lieps - no - ją, ir gi - rios, ir rū - mai

Kur lygūs laukai, snaudžia tamsūs miškai,
 Lietuviai barzdočiai dūmoja;
 Galanda kirvius, kalavijus aštrius
 Ir juodbėrį žirgą balnoja.
 : Nuo Prūsų šalies kaip sparnai debesies :
 Padangėmis raitosi dūmai;
 : Tai gaisro ugnis šviečia diena naktis :
 Liepsnoja ir girios, ir rūmai.

Tarp tyrų plačių ne staugimas žvėrių;
 O ne! tai našlaitės lietuvės:
 Ar verkia sūnaus, ar benužio brangaus,
 Kurs jų nebeginsiąs pražuvęs.
 : Kryžiuočių seniai suvadinti svečiai :
 Į vaišes per Lietuvą traukia;
 : Ištroškę garbės, kai aušra patekės, :
 Išvys, ko visai nebelaukia.

Lietuvių pulkai, kaip apsakė žvalgai,
Ties Kaunu per Nemuną plaukia;
Po kaimus šauklis (jo putotas arklis)
Į kovą lietuvninkus šaukia.

- : Klaidu tarp miškų! Vien tik ugnys gaisrų :
Per Lietuvą kelią berodo.
- : Užtemęs dangus mėto tankius žaibus; :
Beklaidžiot svečiams nusibodo.

Sutrinko miškai lyg Perkūnas aukštai,
Ir štai netikėtai lietuviai
Tarytum ugnis, kad ant stogo užšvis,
Apraitė kryžiuočius užgriuę.

- : O, buvo mūšys! Apsiniaukus naktis :
Jį diena parodyt drovėjos;
- : Tik kūnų šimtai, suvartyti keistai, :
Ilgai, dar ilgai ten ilsėjosi.

Kur lygūs krantai šiapus Nėrio

(Melodija pagal rusų liaudies dainą)

Kur ly-gūs krant-tai šia-pus Nė-rio, kur pa-tran-kos
dau-žo krant-tus, žy-giuo-ja ka-rei-vis per smė-ilį pa-
likęs tė-ve-lių na-mus. Žy-giuo-ja ka-rei-vis per smė-ilį pa-
likęs tė-ve-lių na-mus.

Kur lygūs krantai šiapus Nėrio,
Kur patrankos daužo krantus,
: Žygiuoja kareiviai per smėlį,
Palikę tėvėlių namus. :

Namuose jų laukia mergelė,
Kada mylimasis sugrįš,
: Ir laukia kas vakarą rytą,
Ir liūdi nuleidus akis. :

Bet jis nebegrįžta nuo Nėrio,
Nuo aukštų smėlėtų krantų,
: Gal kitą jisai pamylėjo,
Gal jam ten gyventi smagu? :

Laukus, miškus ir pievas

Lau - kus, miš - kus ir piē - vas ap - gau - bē su - te -
 mā mo - tu - le gai - liai ver - kē, sū -
 nie - li leis - da - ma, mo - //ma.

Laukus, miškus ir pievas
 Apgaubē sutema,
 : Motulē gailiai verkē,
 Sūnelį leisdama. :

Sūnelis žilagalvė
 Motulę išbučiau:
 : – Sudie, sena motule,
 Ar grįšiu, nežinau. :

Sudie, jauna mergaite,
 Nelankysiu tavęs,
 : Ravėk rūtų darželį,
 Lauk grįžtančio manęs. :

Tu piktžolės daržely
 Visuomet išravėk.

: Tiktai tikram lietuviui
 Širdelę pažadėk. :

Kai ėjome per lauką,
 Mums lenkėsi rugiai.

: Rugiagėlės žydėjo,
 Kvepėjo jazminai. :

Kai ėjome per mišką,
 Mums lenkės riešutai:

: Tai žengia partizanai,
 Lietuvos karžygiai. :

Tada jau mes sugrįšim,
 Kai priešo čia nebus,

: Kai tėviškės laukuose
 Artojai uždainuos. :

Kai bokšte Gedimino
 Trispalvė plevėsuos,
 : Skambės gitarų stygos,
 Lietuvaitės dainuos. :

Leiskit į Tėvynę

Margalis

leis-kit į Tė - vy - nę, leis-kit pas sė - vus.

ten pra-džiugs krū - tī - nė, at-gai-vins jaus - mus.

Leiskit į Tėvynę,
Leiskit pas savus,
: Ten pradžiugs krūtinė,
Atgaivins jausmus. :

Pirm negu aušrelė
Skaisti užtekės,
: Ten mano dainelė
Linksmi suskambės. :

Čia jausmai man žūva,
Kalinė širdis,
: Leiskit į Lietuvą -
Akys ten nušvis. :

: Medžių ten ošimas
Giedančiam pritaras,
Šventas įkvėpimas
Dainą man sutvers. :

Nemuną dabina
Gražūs jo krantai,
: Širdį ten ramina
Meilesni jausmai. :

Svetimoj padangėj
Nemalonu, ne,
: Lietuvėlę brangią
Vis regiu sapne. :

Lietuva brangi

Juozas Naujalis, Maironis

Lie - tu - va bran - gi. ma - no Tė - vy - ne
 Ša - lis, kur mie - ga ka - puos did - vy - rių.
 Gra - ži tu sa - vo dan - gaus mė - ly - ne
 bran - gi tiek var - go, kan - čių pri - ty - rei.

Lietuva brangi, mano Tėvyne,
 Šalis, kur miega kapuos didvyriai.
 Graži tu savo dangaus mėlyne,
 Brangi: tiek vargo, kančių prityrei.

Kaip puikūs slėniai sraunios Dubysos,
 Miškais lyg rūta kalnai žaliuoja;
 O po tuos kalnus sesutės visos
 Griaudžiai malonias dainas dainuoja.

Ten susimastęs tamsus Nevėžis
 Kaip juosta juosia žaliąsias pievas;
 Banguoja, vagą giliai išrėžęs;
 Jo gilią mintį težino Dievas.

Kaip puikūs tavo dvarai, Tėvyne,
 Baltai iš sodų žalių bekyšą!
 Tik brangią kalbą tėvų pamynę
 Jie mūsų širdis mažai ką riša.

Kaip linksma sodžiuos, kai vyturėlis
 Jaukiai pragysta, aukštai iškilęs,
 Ar saulė leidžias, ir vakarėlis
 Ramumą neša, saldžiai nutilęs.

Bažnyčios tavo ne tiek gražybe,
 Ne dailės turtas, ne auksu žiba;
 Bet dega meilės, maldos galybe,
 Senųjų amžių gyva tikyba.

Kai ten prieš sumą visi sutarę
 Graudžiai užtraukia „Pulkim ant kelių“,
 Jausmai bedievio vėl atsidarę
 Tikėti mokos nuo tų vaikelių.

Graži tu, mano brangi Tėvyne,
 Šalis, kur miega kapuos didvyriai!
 Ne veltui bočiai tave taip gynė,
 Ne veltui dainiai plačiai išgyrė!

Lietuvos broliai į vainą jojo

Lie - tu - vos bró - liai į vai - ną jo - jō.
 į vai - ną jo - jō. žir - gus bal - no(jo)

Lietuvos broliai į vainą jojo,
 Į vainą jojo, žirgus balno(jo).

– Jok jok, broleli, jok balandeli,
 Ar bepanoksi savo pulke(lį)?

– Nokti panoksiu, ginti paginsiu,
 Bet Dievas žino, ar besugrį(šiu).

Jei nesugrįšiu – raštą rašysiu,
 Savo žirgelį aš parsiuundy(siu).

Išein' seselės ant aukšto kalno,
 Ant aukšto kalno brolelio lauk(ti).

Parbėg' žirgelis, paršvint' balnelis
 – Kame paliko mūsų brole(lis)?

– Vainoj paliko, nuo kulkos krito,
 Devynios kulkos per viršų lė(kė).

Devynios kulkos per viršų lėkė,
 O dešimtoji – galvelę kir(to).

Nukirt' galvelę kaip kopūstelių,
 Vertė brolelį kaip ažuole(lį).

Kur kūns' gulėjo – rožės žydėjo,
 O kur kojelės – ten lelijė(lės).

Kur kraus varvėjo – upės tekėjo,
 Kur galva krito – ten rūtos dy(go).

Mane mažą motinėle

Mā - ne mā - žą mō - ti - ri - e - lę su - pė ir ne - šio - jį
 dvi - de - simt pir - mais me - le - liais ka - ran do - va - no - jo.
 Tu Lie - tu - va, tū ma - no, tu gra - ži Tė - vy - ri.
 Lie - tu - vė - le tu ma - no, ša - le - le gim - ti - ri.

Mane mažą motinėle
 Supė ir nešiojo,
 Dvidešimt pirmais meteliais
 Karan dovanojo.

*Tu, Lietuva, tu mano,
 Tu graži Tėvyne,
 Lietuvėle tu mano,
 Šalele gimtine.*

Mane mažą motinėle
 Su pieneliu girdė,
 Dvidešimt pirmais meteliais
 Ašarėlėm virkdė.

*Tu, Lietuva, tu mano,
 Tu graži Tėvyne,
 Lietuvėle tu mano,
 Šalele gimtine.*

Marija, Marija

Česlovas Sasnauskas, Maironis

Ma - ri - ja, Ma - ri - ja, skais - čiau - sia le -
li - ja, Tu švie - ti aukš - tai ant dan - gaus! Pa -
leng - vink ver - gi - ją, pa - gel - bėk žmo - ni - ją, iš -
gel - bėk nuo prie - šo bai - saus! Pa - //saus!

Marija, Marija, skaisčiausia lelija,

Tu švieti aukštai ant Dangaus!

: Palengvink vergiją, pagelbėk žmoniją,

Išgelbėk nuo priešo baisaus! :

Mes, klystantys žmonės, maldaujam malonės,
Marija, maldų neatmesk!

: Tarp verkiiančių marių, šių žemiškų karių
Nupuolančius stiprink ir vesk! :

Ir kūno silpnybė, ir žemės puikybė,
Ir pragaro juoda dvasia

: Į prapultį stumia žmonijos daugumą
Ir žudo galybe tamsia. :

Kaip upės bėgimas taip mus įpratimas
Kas kartą vis traukia žemiaus;

: Vargai kasdieniniai kaip pančiai geležiniai
Mus rišti kada bepaliaus? :

Marija, Marija, skaisčiausia lelija,

Dangaus karaliene šviesi!

Užstok prieš Aukščiausį Tų žmogų menkiausį,
Nes viską pas Dievą gali.

Užstok prieš Aukščiausį Tėvynę brangiausią,
Nes viską pas Dievą gali.

Mažam kambarėly

Ma-žam kam-ba - re-ly ug - ne - lę ku - riū.
 Ma-žam kam-ba - re-ly ug - ne - lę ku - riū.
 gir-džiu kaig mo - tu-lė kal - ba su ka - riū.

: Mažam kambarėly
 Ugnelę kuriu, :
 : Mažam kambarėly
 Ugnelę kuriu,
 Girdžiu – motinėle
 Kalba su kariu. :

: – Kalnus tu praėjai,
 Upes perbridai. :
 : Kalnus tu praėjai,
 Upes perbridai –
 Pasakyk, sūneli,
 Mirti ar bijai? :

: – Kalnus aš praėjau,
 Upes perbridau. :
 : Kalnus aš praėjau,
 Upes perbridau –
 Vai, neklauk, motule,
 Mirti ar bijau. :
 : Kas man iš tos laimės
 Ir iš tos garbės, :
 : Kas man iš tos laimės
 Ir iš tos garbės,
 Jei aš vienas džiaugsiuos,
 O šimtai liūdės. :
 : Smėlio kauburėlis
 Po žaliais beržais, :
 : Smėlio kauburėlis
 Po žaliais beržais,
 Verkia motinėle
 Tyliais vakarais. :

Mes, Lietuvos kareivėliai

Mes, Lie-tu-vos ka-rei-ve-liai, nie-kad ne-de-juo-jam!

vi-sad links-mi, vi-sad smā-gūs dai-ne-les dai-nuo-jam.

Marš, marš, ka-rei-ve-liai, marš į ko-vą do-bi-le-liai.

į prie-šą pir-myn, pir-myn, pir-myn, pir-myn!

Mes, Lietuvos kareivėliai, niekad nedejuojam:
Visad linksmi, visad smagūs dainuosim.

: *Marš, marš, kareivėliai, marš į kovą, dobilėliai,
Į priešą pirmyn, pirmyn, pirmyn, pirmyn!* :

Lietus lyja, darganota, ar giedri dienele,
Kareivėliams visad linksma, skamba jų dainelė.

: *Marš, marš, kareivėliai, marš į kovą, dobilėliai,
Į priešą pirmyn, pirmyn, pirmyn, pirmyn!* :

Merguzėlės mumis myli, kepures dabina,
Toli lydi, gailiai verkia, meiliai apkabina.

: *Marš, marš, kareivėliai, marš į kovą, dobilėliai,
Į priešą pirmyn, pirmyn, pirmyn, pirmyn!* :

Mėnulis – tikras tėvas jo

Mė - nu - lis - tik - ras tė - vas jo se - suo - dan - gaus žyd -
 ty - nė. Paukš - čių ta - kais tu iš - skri - dai gint
 pa - verg - tos Tė - vy - nės. Paukš - //vy - nės.

Mėnulis – tikras tėvas jo,
 Sesuo – dangaus žydrynė.
 : Paukščių takais tu išskridai
 Gint pavergtos Tėvynės. :

Virš Lietuvos laukų nakčia
 Išskleidęs parašiuta,
 : Tu nusileidai pušyne,
 Žaliai žaliai kaip rūta. :

O išdavigė drebulė
 Ilgai ilgai šlamėjo,
 : Jos užliūliuotas užmigai,
 O priešas pastebėjo. :

Kol šovinių turėjai tu,
 Tu vis ir vis kovojai,
 : Paskutiniuoju pats save
 Tėvynei paaukojai. :

Daugiau ereliai neskraidys
 Nei šilko parašiutai.
 : Sesės, jei žinot kapą jo,
 Pasėkit daug daug rūtų. :

Neliūdėk, močiute

Ne-liū-dėk, mo-čiu-te. kad prie kū-čių sta-lo
 šie-met ma-no vie-ta pa-si-likš tuš-čia
 Ir ne-lauš iš ran-kos tau bal-tos plot-ke-lės
 ta, kur per-mai lau-žė ir dar bu-vo čia.

Neliūdėk, močiute, kad prie Kūčių stalo
 Šiemet mano vieta pasiliks tuščia
 : Ir nelauš iš rankos tau baltos plotkelės
 Ta, kur permai laužė ir dar buvo čia. :

Šiemet mano vietoj dėki eglės šaka
 Iš to pat eglyno, kur maža žaidžiau,
 : Ir uždek mažytę Kūčių stalo žvakę,–
 Tu tai padarysi, aš tikrai žinau. :

Aš žinau, tu sėsi poterių kalbėti
 Prie užtiesto stalo su visa šeima,
 : Mane prisiminsi – ir tyliai liūdėsi,
 Per raukšlėtą veidą risis ašara. :

Bet neliusk, močiute, juk ne aš tik viena
 Palikau Tėvynę ir gimtus namus.
 : Juk gi daug nevalgo šitos vakarienės
 Ne tiktai Tėvynėj, bet ir čia, pas mus. :

Kai žaliuos eglutė ir degs žvakė Kūčių,
 Kitąmet vėl būsiu su tavim kartu.
 : Vėl plotkutę laušiu iš tavo rankučių,
 Ašarą nubrauksiu balta skarele. :

O atsimenu namelį

Juozas Bertulis, Bernardas Brazdžionis

O at-si-me-nu na-me-lį aš gim-ti-nį sa-vo,
kur mo-tu-lė prie ra-le-lio sup-da-mą niū-nia-vo

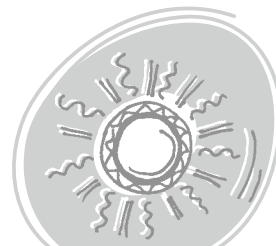
Ir dai-ne-lė ta lop-ši-nė, ta dai-na mo-tu-lės

Ir ši-an-die-ną man au-sy-se skam-ba čiū-čia liū-lia.

O atsimenu namelį tą gimtinį savo,
Kur motulė prie ratelio supdama niūniavo.
: Ir dainelė ta lopšinė, ta daina motulės
Ir šiandieną man ausyse skamba čiūčia liūlia. :

Čiūčia liūlia, mažutėli, auk greičiau, užauki,
Ir Tėvynė, ir Dievulis tavęs jauno laukia...
: Kai išklysiu į pasaulį platų, begalinį,
Tėviškėlės atminimas man laimuzę mini. :

Kai į saulę pasižiūriu, vakaro saulužę –
Man ji primena kaip gyvą mylimą motužę.
: Ir kasdien regiu tą kaimą, tą namelį savo,
Kur gyvenimo palaima man lopšy liūliavo. :

Oi an kalno, an aukštojo

Oi an kalno, an aukštojo
Stovi balta karūnėlė,
Oi oi oi,
Stovi balta karūnėlė.

Po tuoj baltu karūnėli
Guli pilkas akmenėlis,
Oi oi oi,
Guli pilkas akmenėlis.

An to pilko akmenėlio
Sėdi tėvas motinėlė,
Oi oi oi,
Sėdi tėvas motinėlė.

Sėdėdami gailiai verkė,
Sa sūnelį karan rengė,
Oi oi oi,
Sa sūnelį karan rengė.

– Oi sūneli, oi raiteli,
O ką tu tą pasiklosi,
Oi oi oi,
O ką tu tą pasiklosi?

O ką tu tą pasiklosi,
Oi kuo tu tą užsiklosi,
Oi oi oi,
O kuo tu tą užsiklosi?

– Pasiklosiu gailių rasų,
O miglali užsiklosiu,
Oi oi oi,
O miglali užsiklosiu.

– Oi sūneli, oi raiteli,
Tu nujoke Vilniaus miestan,
Oi oi oi,
Tu nujoke Vilniaus miestan.

Tu nujoke Vilniaus miestan
Ir nuspirke tris trūbelas,
Oi oi oi,
Ir nuspirke tris trūbelas.

Pirmu trūbu užtrūbysi –
Tėvų motkų pravirkdysi,
Oi oi oi,
Tėvų motkų pravirkdysi.

Antru trūbu užtrūbysi –
Visų svietyų pravirkdysi,
Oi oi oi,
Visų svietyų pravirkdysi.

Trečiu trūbu užtrūbysi –
Vilniaus miestų sujudysi,
Oi oi oi,
Vilniaus miestų sujudysi.

Oi kareivi kareivėli

- Oi ka-rei - vi ka-rei-vė - il. kur nak-vo - jai
 šią nak-te - lę, oi ly, oi ly, oi ly, oi ly,
 kur nak-vo - jai šią nak-te - lę, //šią nak-te(lę)?

- Oi kareivi kareivėli,
 Kur nakvojai šią naktelę.
 Oi ly oi ly, oi ly oi ly,
 Kur nakvojai šią nakte(lę) ?

Ar šilely po pušele,
 Ar svirnely pas mergelę.
 Oi ly oi ly, oi ly oi ly,
 Ar svirnely pas merge(lę)?

- Nei šilely po pušele,
 Nei svirnely pas mergelę.
 Oi ly oi ly, oi ly oi ly,
 Nei svirnely pas merge(lę).

Tik ant bėro žirguželio
 Ir ant tymo balnuželio.
 Oi ly oi ly, oi ly oi ly,
 Ir ant tymo balnužė(lio).

Klausė jaunas bernužėlis,
 Koks kareivio patalėlis.
 Oi ly oi ly, oi ly oi ly,
 Koks kareivio patalė(lis).

- Šaltą rasą pasiklosi,
 O miglele užsiklosi.
 Oi ly oi ly, oi ly oi ly,
 O miglele užsiklo(s)i.

Klausė jauna mergužėlė,
 Koks kareivio valgymėlis.
 Oi ly oi ly, oi ly oi ly,
 Koks kareivio valgymė(lis).

- Juoda duona sudžiovinta,
 Vandenėly išmirkinta.
 Oi ly oi ly, oi ly oi ly,
 Vandenėly išmirkin(ta).

Oi motin motin

Oi mo-tin mo-tin, mo-ti-nė-le ma-no,
oi mo-tin mo-tin, mo-ti-nė-le ma-no,
ko-dėl nė-pa-gim-dei ma-nęs aki-mė-nė-liu?

- : Oi motin motin,
Motinėle mano, :
- : Oi motin motin
Motinėle mano,
Kodėl nepagimdei
Manęs akmenėliu? :
- : Reikėj' pagimdyti
Mane akmenėliu, :
- : Reikėj' pagimdyti
Mane akmenėliu,
Reikėj' pastatyti
Šalia vieškelėlio. :

- : Tai aš būčiau mačius
Kaip ulonai joja, :
- : Tai aš būčiau mačius
Kaip ulonai joja,
Ulonėliai joja,
Dainelės dainuoja. :
- : Ulonų pulkelis
Kardais nusagstytas, :
- : Ulonų pulkelis
Kardais nusagstytas,
O mano bernelis
Kraujais aptaškytas. :
- : Ulonų pulkelį
Narsiai vadai veda, :
- : Ulonų pulkelį
Narsiai vadai veda,
O mano bernelį
Į grabelį deda. :
- : Ulonų pulkelis
Po tris šūvius šovė, :
- : Ulonų pulkelis
Po tris šūvius šovė,
O mano bernelį
Žemelė užklojo. :
- : Ant mylimo kapo
Ažuolas žaliavo, :
- : Ant mylimo kapo
Ažuolas žaliavo,
Ažuolo viršūnėj
Gegutė kukavo. :

Oi neverk matušėle

Juozas Naujalis, Maironis

Oi ne-verk, ma-tu-še-le, kad jau-nas sū-nus eis
gi-ri-ti bran-gio-sios Tė-vy-nės! Kad pa-
vit-tes kaip a-žuo-las gi-rių puik-us, lauks
teis-mo die-nos pas-ku-ti-nės! Kad pa-//ti-nės!

Oi neverk, matušėle, kad jaunas sūnus
Eis ginti brangiosios Tėvynės!
: Kad, parvirtęs kaip ąžuolas girių puikus,
Lauks teismo dienos paskutinės. :

Taip nelaužyk sau rankų, kaip beržo šakas
Kad laužo užrūstintas vėjas,
: Tau dar liko sūnų; kas Tėvynę praras,
Antros neišmels apgailėjęs. :

Ten už upių plačių žiba mūsų pulkai:
Jie mylimą Lietuvą gina;
: Kam nusviro galva, tam Dangaus angelai,
Vainiką iš deimantų pina. :

Daugel krito sūnų kaip tų lapų rudens:
Baltveidės oi verks, nes mylėjo!
: Bet nei bus, nei tekės Nemune tiek vandens,
Kiek priešų ten kraujo tekėjo. :

Vedė Vytautas ten didžiaviryų pulkus
Ir priešų sulaužę puikybę:
: Už devynias mares, už tamsiuosius miškus
Išvarė kryžiuočių galybę. :

Saulė leidos raudona ant Vilniaus kalvų,
Kai duobę kareiviai ten kasė,
: Ir paguldė daug brolių greta milžinų,
O Viešpats jų priglaudė dvasią. :

Oi neverk, motušėle, kad jaunas sūnus
Eis ginti brangiosios Tėvynės,
: Kad parvirtęs kaip ąžuolas girių puikus
Lauks teismo dienos paskutinės! :

Palinko liepa šalia kelio

Pa - lin - ko lie - pą ša - lia ke - liu, pra - vir - ko mo - ti - ną se -
na: - Sū - ne - li, Tė - vy - nę ta - ve šau - kia ir
vėl bus lais - va Lie - tu - va. Sū - //va

Palinko liepa šalia kelio,

Pravirko motina sena:

: – Sūneli, Tėvynė tavo šaukia,
Ir vėl bus laisva Lietuva. :

– O jeigu teks man iškeliauti

Iš šios žemelės mylimos,

: Mergaitė, tu manęs neliūdėki,
Aš vėl sugrįšiu pas tave. :

O jeigu žūsiu už Tėvynę

Nuo priešo budelio rankos,

: Mergaitė, ir mirdamas kartosiu:
Myliu tėvynę ir tave. :

Laukai pavasaris jau eina,

Lakšutė čiulba vakarais.

: Mergaitė, papuošk kareivio kapą
Baltais akacijų žiedais. :

Geltona, žalia ir raudona –

Tai mūsų trispalvė vėliava:

: Kovokim už Tėvynę, broliai,
Ir vėl bus laisva Lietuva! :

– Močiute, leisk man prisiskinti

Baltų akacijų žiedų:

: Papuošiu aš mylimojo kapą,
Kad jam ilsėtis būt ramu. :

Partizanų būrys paklebeno duris

Par-ti - zā - nių bū-rys pa-kle - be - no du-ris į tą
so - džiaus ma - žy - tę tro - be - lę A - ti -
da - rė du- ris jiems jau - nā mēr - gi - nā - gal bro -
liū - kai nu- var - gę su - ša - lę A - ti - //šā - lę

Partizanų būrys paklebeno duris

Į tą sodžiaus mažytę trobelę

: Atidarė duris jiems jauna mergina –

Gal broliukai nuvargę, sušalę. :

Naktis buvo tamsi, jie sumigo visi,

Tik mėnulis per debesis žengė.

Tik nemigo stribai, mūs Tėvynės rykliai,

Vyrams kruviną pokylį rengė. :

Pasigirdo kas tai, lyg motorų garsai,

Tai priešai apsupo pirkele.

: Sudrebėjo namai, išbyrėjo langai,

Ir granatos užkirto jiems kelią. :

Rytas buvo gražus, kito tokio nebus,

Tik ta kruvina žiema šaltoji.

: Juos ant gatvės numes, šaltas vėjas bučiuos,

Neateis, neapverks mylimoji.

Po senais ažuolais krito jie sakalais,

Jie krūtinėmis laisvę apgynė.

: Pasilikot jauni, dainose amžini,

Partizanai, sūneliai Tėvynės.

Per Širvintėlio miestelį

Per Šir - vin - te - lio mies - te - lį
 vy - no u - pe - lis te - kė - jo
 Ei - va - lio va - lio, Lie - tu - val
 Vy - no u - pe - lis te - kė - jo

Per Širvintėlio miestelį
 Vyno upelis tekėjo.
 : Ei valio valio, Lietuva!
 Vyno upelis tekėjo. :

Vyno upelis tekėjo,
 Pulkas benuželių stovėjo.
 : Ei valio valio, Lietuva!
 Pulkas benuželių stovėjo. :

Pulkas benuželių stovėjo,
 Su jaunom mergelėm kalbėjo.
 : Ei valio valio, Lietuva!
 Su jaunom mergelėm kalbėjo. :

Su jaunom mergelėm kalbėjo,
 Į karčiamėlę vadino.
 : Ei valio valio, Lietuva!
 Į karčiamėlę vadino. :

Į karčiamėlę vadino,
 Žaliąjį vynelį derėjo.
 : Ei valio valio, Lietuva!
 Žaliąjį vynelį derėjo. :

Žaliąjį vynelį derėjo,
 Už baltų skobnelių sodino.
 : Ei valio valio, Lietuva!
 Už baltų skobnelių sodino. :

Už baltų skobnelių sodino,
 Jaunąsias mergeles girdino.
 : Ei valio valio, Lietuva!
 Jaunąsias mergeles girdino. :

Raibi gaideliai giedoją

Rai - bi gai - de - liai gie - do - jo,
bro - lis žir - ge - li bal - no - jo.

- Kel-kis, se-su - la. ža-lia rū-te - la. bro-lā-lis ren - gē-jē- (la).

Raibi gaideliai giedoją,
Brolis žirgelį balnojo:
– Kelkis, sesele, žalia rūtele,
Brolelio rengėjela.

Uždek man šviesių ugnelį,
Aš nusiprausiu burnelį,
Atsisveikinsiu tėvą, motulį,
Gal daugiau nesmatysim.

Aš per dvarelį jodamas,
Žirgelį muštravodamas,
O ir pamačiau jaunų mergelį
Svirmelį pas skryne(les).

– Ką tu ten veiki, mergele,
Oi kam tu režai drobeles?
Aš nenešiosiu tų marškinėlių
Kareivėliu būda(mas).

Duos mums karalius žirgelius
Ir prie žirgelių balnelius,
Rėdys mus visus vienais parėdais,
Kaip vienos motinė(lės).

Sugrius kalneliai kloniuosna,
Paskęs karaliai kraujuose,
O mes stovėsime ir nedrebėsime,
Mes visus pergalėsime.

Sėk, sesute, žalią rūtą

Sėk, se - su - te, ža - lią rū - tą, sėk, se - su - te,
 ža - lią rū - tą. sėk, se - su - te, ža - lią rū - tą.
 Kad Lie - tu - va lais - vą bū - tu! //bū(tų)!

Sėk, sesute, žalią rūtą,
 Sėk, sesute, žalią rūtą,
 : Sėk, sesute, žalią rūtą,
 Kad Lietuva laisva būtų! :

Sėk, sesute, žalią mėtą,
 Sėk, sesute, žalią mėtą,
 : Sėk, sesute, žalią mėtą,
 Kad Lietuva vis laimėtų!

Sėk, sesute, ir gvazdiką,
 Sėk, sesute, ir gvazdiką,
 : Sėk, sesute, ir gvazdiką,
 Kad neliktų bolševikų! :

Už Lietuvą, už Tėvynę,
 Už Lietuvą, už Tėvynę,
 : Už Lietuvą, už Tėvynę
 Duosim durti sau krūtinę. :

Kelsim kardą į padangę,
 Kelsim kardą į padangę,
 : Kelsim kardą į padangę
 Už Lietuvą mūsų brangią. :

Jei kas kelią drįs užstoti,
 Jei kas kelią drįs užstoti,
 : Jei kas kelią drįs užstoti,
 Tuoju visi bus iškapoti! :

Stoviu aš parimus

(Pagal Vandos Panavaitės-Stankienės
eilėraščių „Mano ilgesys“)

Sto - viū aš pa - ri - mus prie rū - tų dar - žė - liū,
kai pa - spau - dės ran - ką ty - liai iš - e - jai.
A - ša - rom si - dab - ro ver - kė rū - tos ža - lios
sken - do ū - ka - no - se. Lie - tu - vos lau - kai.

Stoviu aš parimus prie rūtų darželio,
Kai paspaudęs ranką tyliai išėjai.
Ašarom sidabro verkė rūtos žalios,
Skendo ūkanose Lietuvos laukai.

Kas paklaus, kodėl man ašaros taip byra,
Kas man, ravint rūtą, „Padėkdiev“ sakys?
Kas akys' manosios' atras lino žiedą,
Kas, o kas, o kas gi širdį suramins?

Tankiai varsto šeivos, staklės ažuolinės,
Klojas lino drobės taip švelniai, dailiai.
: Rankšluostin įausiu: Lietuva Tėvyne,
Tu didvyrių žemė, mes – tavo vaikai. :

Kada mūs žemelė bus nuo kraujo soti,
Tada tu sugrįši miško takeliu.
: Atnešiu vandens tau moliniam ašoty,
Duosiu nusišluostyt rankšluosčiu linų. :

Šeriau žirgelį per vasarėlę

Še - riau žir - ge - li per sa - vai - te - lę,
 pa - si - bal - no - jau per vā - lan - dē - lę,
 Ča - vau lai š - ke - li, reiks į kār - jot, i sve -
 ti - mā šā - li su prie - šais ko - vot.

Šeriau žirgelį per vasarėlę,
 Pasibalnojau per valandėlę.
 : Gavau laiškėlį, reiks į karą jot,
 Į svetimą šalį su priešais kovot. :

Visi karininkai kuopą surikiavo,
 Šaulius, partizanus visus apginklavo.
 : Uždėj šautuvus ant jų pečių,
 Prisegė jiems kardus prie šonų kairių. :

Viešasai keelis visas uždulkėjo,
 Iš po žirgo kojų pasagos blizgėjo.
 : Visi žinojo – joja ant mirties,
 Kad su šiuo pasauliu jau skirtis reikės. :

Suūžė patrankos tarp aukštų kalnelių,
 Susiūbavo medžiai tarp žalių girelių.
 : Žūsta broleliai, miršta kraujuose,
 O jau jų lavonai guli laukuose. :

Bėrasai žirgelis galvelę mosavo,
 Ieško kareivėlio – nieko neatrado.
 : – Kur kareivėlis, ką aš nešiojau,
 Ir ty mo balnelis, ant kurio jojo?

Pareina žirgelis, keliu parlinguoja,
 Aukselio kilpelės iš šonų svyruoja.
 : Pamatė tėvas – manė sūnelis,
 Pažiūrėj į šalį – kruvins balnelis. :

Jaunoji sesutė gėlių prisiskynus,
 Ant brolelio kapo vainiką nupynus,
 : Eina keeliu gailiai verkdamas,
 Nelaimingą mirtį brolio jausdamas. :

Tau, sesute, puikios gėlės

Stepas Graužinis, Pranas Lembertas

Tau, se - su - te, pui - kio - s ge - lės,
o ma - ni kar - dās prie ša - lies, tau a -
kis plaus a - ša - rė - lės - ma - ni gais -
rai ta - kus nu - švies, tau a - //švies.

Tau, sesute, puikios gėlės,
O man kardas prie šalies,
: Tau akis plaus ašarėlės –
Man gaisrai kelius nušvies. :

Tau – rymoti, manęs laukti,
Man – kovoti mirtinai.
Gal sulauksi manęs jauno,
Jei neslėgs šalti kapai.

O jei žūsiu už Tėvynę
Ar atskirtas nuo tavęs,
: Gal žvaigždutė vakarinė
Pas mane tave nuves? :

Ant smėlėto mano kapo
Pasodinki daug gėlių,
: O kad jos gražiai žydėtų,
Palaistyk vandenėliu. :

Ten, kur šlama pakelėj beržynas

Ten, kur šla - ma pa - ke - lej ber - žy - nas,
 kur vin - giuo - ja Ne - mu - no va - ga.
 ten, kur ma - no my - li - ma Te - vy - nė,
 kur per am - žius gy - yuo - ja lie - tu - vą.

Ten, kur šlama pakelėj beržynas,

Kur vingiuoja Nemuno vaga,

: Ten, kur mano mylima Tėvynė,
Kur per amžius gyvuoja Lietuva. :

Kur užaugau, kūdikiu bėgiojau,

Iškentėjau vargdienio dienas.

: Tiktai mažas būdams nežinojau,
Kad Tėvynė manęs pasiges. :

Vėjas užia, propeleriai kaukia,

Eskadrilė pakilo aukštai.

: Žydros akys sužiba padangėj
– Sudie, žeme ir gimti laukai! :

Aš nuskrisiu į seną sodybą,

Kur gyvena motina sena,

: Ir apsuksiu žiaurią mirties kilpą –
Lai pamato ir mano mylima. :

Mums nereikia vėliavos raudonos,

Penkiakampės žvaigždės kruvinos,

: Mums tik reikia vėliavos trispalvės
Ir per amžius laisvos Lietuvos. :

Mums nebaisios svaidžios kulų ugnys,

Mums nebaisūs priešo sviediniai!

: Už Tėvynę, Lietuvą brangiausiai
Žūsta narsūs broliai lietuviai. :

Žūsta vadas, žūsta generolas,

Juos palydi orkestro garsai.

: O kai žūsta mylimas lietuvis,
Jam suskamba paukštelių balsai. :

Ulonai ulonai

U - lo - nai u - lo - nai šir -

mie - ji žir - ge - liai,

šir - mie - ji žir - gu - žé - liai ja -

mie - ji ber - ne - liai

Ulonai ulonai,
 Širmieji žirgeliai,
 : Širmieji žirgužėliai,
 Jaunieji berneliai :

Ant žirgo sėdėjau,
 Pentinai žibėjo,
 : Prieš mane mergužėlė
 Kaip saulė žerėjo. :

Laimingas išjosiu,
 Laimingas parjosiu,
 : Tik svetimoj šalelėj
 Su priešais kovosiu. :

Mes jauni berneliai,
 Mūs aštrūs kardeliai,
 : Iš vieno kirčio priešas
 Iškris kaip lapeliai. :

Už Raseinių, ant Dubysos

Maironis

Už Ra-sei-nių, ant Du-by-sos, te-ka sau-lė.
te-ka, gel-ton-plau-kės.
puik-ios vi-sos šne-ka ten, oi šne-ka.

Už Raseinių, ant Dubysos,
Teka saulė, teka;
Geltonplaukės puikios visos
: Šneka ten, oi šneka. :

Po rasas kasas šukuoja,
Saulė jas džiovina,
: Kai užgieda, uždainuoja,
Širdį taip gaudina. :

Aukštą dangų pamylėjo,
Blaivią jo skaistybę;
: Sau akis užsižavėjo
Mėlyna gilybe. :

Akys blavios, gelsvos kasos,
Širdys, oi nešaltos,
: Aukštas ūgis, kojos basos,
Nuo rasų taip baltos. :

Bet kodėl jos, žalią rūta
Laistydamos, liūsta?
: Kam, dainuojant joms Birutę,
Ašaros nedžiūsta? :

Kaip nedžiūtų, kad nežūtų
Tiek jaunų bernelių!
: Kad be laiko tiek nebūtų
Be vilties našlelių! :

Daugel žūva, daugel pūva,
Kas apverks jų dalį?
: Už Uralo, žemės galo:
Ne po savo šalį! :

Vai ko nusižvengei

Vai ko niu - si - žven - gei, bė - ra - sai žir - ge - li,
 ko dai - rais ap - lin - kui į dul - kė - tą kė - lią?

Vai ko nusižvengei,
 Bėrasai žirgeli,
 : Ko dairais aplinkui
 Į dulkėtą kelią? :

Tas kelias į Vilnių,
 Gedimino pilį,
 : Kur per amžius broliai
 Vargsta už Tėvynę. :

O kai aš užaugsiu,
 Tai narsiai kariausiu,
 : Gedimino pily
 Trispalvę iškelsiu. :

Gedimino pily
 Trispalvę iškelsiu,
 : O prie Aušros Vartų
 Karštai pasimelsiu. :

O prie Aušros Vartų
 Karštai pasimelsiu,
 : Tėvui motinėlei
 Žemai nusilenksiu. :

Dieve Visagali,
 Laimink mūsų šalį,
 : Tėvą ir močiutę
 Ir mažą sesutę. :

Karžygiai lietuviai
 Tai narsiai kariavo,
 : Už savo narsumą
 Vyčio kryžių gavo. :

Vienlangėj grytelėj

Vien - lan - gėj gry - te - lej ra - te - lis tik su -
kas, su žo - džiais teri lie - jas mai - da. O
tu ne - ži - no - jai ir tu ne - ži - no - si ko
ver - kė mo - tu - lé se - na. O //fin

Vienlangėj grytelėj ratelis tik sukas,

Su žodžiais ten liejas malda.

: O tu nežinojai ir tu nežinosi,

Ko verkė motulė sena. :

Žaliuojančiam kaime užaugo trys sūnūs,

Trys sūnūs tvirti ažuolai.

: Išėjo į karą mus ginti nuo priešo

Aukojos Tėvynei šventai. :

Nelauk, motinėle, prie klevo vartelių,

Trys sūnūs negrįš niekad.

Viens žuvo Širvintuos, Radvilišky – antras,

O trečias – pilkam pajūry.

O tu nežinosi, ko rūtos daržely

Kas rytas pravirksta rasa,

: Ko jauna sesutė į miško kalnelį

Takeį numynė basa. :

Vienlangėj grytelėj ratelis dar sukas

Su žodžiais dar liejas malda.

: O tu nežinojai ir nesužinosi

Ko verkė motulė sena. :

Vilniaus mieste žali bromai

Vil - niaus mies - te ža - li bro - mai,
 Vil-niaus mies-te ža-li bro-mai, ten žir-gus bal-nō - jo.

: Vilniaus mieste žali bromai, :	: Ir sustatė, surikiavo, :
: Vilniaus mieste žali bromai,	: Ir sustatė, surikiavo
Ten žirgus balnojo. :	Į priešų pulkelį :
: Pabalnojo ir išjojo, :	: Priešai bėga ir dejuoja, :
: Pabalnojo ir išjojo,	: Priešai bėga ir dejuoja,
Ant kalno sustojo. :	Lietuviai dainuoja. :
: Aukštam kalne stovėdami, :	: Priešai krito kaip lapeliai, :
: Aukštam kalne stovėdami,	: Priešai krito kaip lapeliai,
Armotas rikiavo. :	Lietuviai - kaip mūrai. :

Žygis į Vilnių

Kazimieras Viktoras Banaitis,
 Faustas Kirša

Vė-lia-vos iš - kėl-tos pla-kas, ren-kas vy - rai, žy - gis
 bus Už kal - nų kā - rā - lių ta -
 kas Vil - nius, vėl pri - glaus pul - kus

Vėliavos iškeltos plakas,	Kils iš dulkių Gediminas,
Renkas vyrai, žygis bus.	Žilas kalnas sudrebės,
: Už kalnų karalių takas,	: Kad pulkai jo kaulus gina
Vilnius vėl priglaus pulkus. :	Iš dešinės ir iš kairės. :
Ir sustos prie vyro vyras,	Vėliava nuskaidrins veidus,
Žygį priesaika parems,	Kils ir rymos ant pilies,
: Sudrebės po kojom žyvyras –	: Ir skardės po miestą aidas
Užtvaryt nebus keliams. :	Iš dešinės ir iš kairės. :

Abėcėlinė dainų rodyklė

1. Lietuvos valstybinis himnas 6
2. Anoj pusėj Dunojėlio 8
3. Ant kalno klevelis 10
4. Ant kalno mūrai 11
5. Ant Nemuno kranto 12
6. Atlikęs pareigą Tėvynei 14
7. Augo girioj ažuolėlis 16
8. Augo kieme klevelis 18
9. Aušta aušrelė, netoli diena 20
10. Balnokim, broliai, žirgus 22
11. Čiulba čiulbutė 24
12. Daug daug dainelių 26
13. Ei lunkela, lunkela 28
14. Gale lauko toli* 30
15. Giedu dainelę 32
16. Gražiai laukai sugulę 34
17. Gražiausios spalvos 36
18. Kad ne auksinės vasaros 38
19. Kaip brangi esi 40
20. Kur lygūs laukai 42
21. Kur lygūs krantai šiapus Nėrio 45
22. Laukus, miškus ir pievas 46
23. Leiskit į Tėvynę 48
24. Lietuva brangi 50
25. Lietuvos broliai į vainą joja 52
26. Mane mažą motinėle 54
27. Marija Marija 56
28. Mažam kambarėly 58
29. Mes, Lietuvos kareivėliai 60
30. Mėnulis – tikras tėvas jo 62
31. Neliudėk, močiute 64
32. O atsimenu namelį 66
33. Oi an kalno, an aukštojo 68
34. Oi kareivi kareivėli 70
35. Oi motin motin 72
36. Oi neverk, matušėle 74
37. Palinko liepa šalia kelio 76
38. Partizanų būrys paklebeno duris 78
39. Per Širvintėlio miestelį 80
40. Raibi gaideliai giedojo 82
41. Sėk, sesute, žalią rūtą 84
42. Stoviu aš parimus 86
43. Šėriau žirgelį per savaitėlę 88
44. Tau, sesute, puikios gėlės 90
45. Ten, kur šlama pakeleį beržynas 92
46. Ulonai ulonai 94
47. Už Raseinių, ant Dubysos 96
48. Vai ko nusizvengei 98
49. Vienlangėj grytelėj 100
50. Vilniaus mieste žali 102
51. Žygis į Vilnių 103

Šaltiniai ir naudota literatūra

- * Padainavo Elena Bradūnaitė-Aglinskienė, tekstą ir melodiją transkribavo Rūta Žarskienė.
- Aušta aušrelė*. Lietuvių liaudies dainos. Parengė Kostas Aleksynas, melodijas parengė Zofija Puteikienė. – Kaunas: Šviesa, 1989.
- Dainuokim I knyga*. Sudarytojas Eduardas Kasperavičius, muzikos redaktorius Algimantas Bražinskas. Vilnius: IĮ Asveja, 1994.
- Dainuokim III knyga*. Sudarytojai: Eduardas Kasperavičius, Artūras Alšauskas, muzikos redaktorius Romualdas Milašius. Vilnius: IĮ Asveja, 1994.
- Dzūkų melodijos*. Sudarė ir parengė Genovaitė Četkauskaitė. Vilnius: Vaga, 1981.
- Giedu dainelę*. Lietuvių liaudies dainos. Sudarė Daiva Čičinskienė-Kubiliūtė. Vilnius: Margi raštai, 2002.
- Lietuvių karių dainos*. Sudarė Dainius Juozėnas. Vilnius: Paminklų restauravimo įmonės spaustuvė, 1989.
- Lietuvių liaudies dainynas, XXI*. Karinės-istorinės dainos: Partizanų dainos. Parengė Kostas Aleksynas, melodijas parengė Živilė Ramoškaitė. Vilnius: LLTI, 2009.
- Nepriklausomybės kovų dainos*. Parengė Vita Ivanauskaitė ir Jūratė Gudaitė. Vilnius: LLTI, 1998.

- Padainuosim mes suėję*. Dainynas, trečias leidimas. Sudarytoja Irena Mickevičiūtė-Rimgailienė, natų redaktorius Ipolitas Petrošius. Vilnius: Briedis, 2012.
- Padainuosim mes suėję*. Dainynas, ketvirtas leidimas. Sudarytoja Irena Mickevičiūtė-Rimgailienė, natų redaktorius Ipolitas Petrošius. Vilnius: Briedis, 2014.
- Palinko liepa šalia kelio*. Partizanų dainos. Sudarė Kostas Aleksynas, melodijas parengė Živilė Ramoškaitė. Vilnius: LLTI, 1998.
- Tautos giesmės ir dainos*. Sudarytojas Dainius Juozėnas. Vilnius: Žinija, 1988.

U ž m a r š t i e s
n e p a l i e s t o s
d a i n o s

Vilniaus etninės
kultūros centras

2 0 2 0